

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΛΗΟΦΥΤΟ ΤΗΣ ΕΓΓΛΕΖΑΣ

Τό μονοπάτι τράβαγε κατηφορίζοντας ανάμεσα στά ληοφύτα και τό γαϊδουράκι δπου ημιον άνεβασμένη κατέβαινε προσέχοντας πού θά πατούσε κάθε φορά τό πόδι του. Κάτω από τά δέντρα ήταν έδω κι' έκει σπαρμένη βρώμη και σμιγάδι και όποτε φουούσε τό έλαφρύ βραδυνό άεράκι, κυμάτιζαν τ' άγουρα άκόμη στάχια σάν μιá πράσινη θάλασσα. Οι έληές ήτανε γέριχες πολύ, πάνω άπό έκατό χρονών κι' έφαινότουσαν ότι από πάγω τους είχε περάσει ή φωτιά και τό τσεκούρι του Ίμπραήμ. Γιατί άπ' τόν παλιό χοντρό κορμό δέν έμεινε παρά ένα μαυρισμένο κούτσουρο, πού από μιάν άκρη είχε πετάξει ένα παρακάλλι, τήν καινούζια έληά. Πέρα ως πέρα σ' όλον τόν έλαιώνα δέν έβλεπε κανείς παρά κούτσουρέμένα δέντρα πού είχανε πετάξει νέους βλαστούς.

Κι' έξαφνα, έκει πού κατεβαίναμε, ξεπροβάλε μιá μεγάλη έληά, άκέρη και πανύψηλη, μ' έναν κορμό χοντρό πού δύο άντρες δέν θά μπορούσαν νά τόν άγκαλιάσουν. Σταμάτησα τό γαϊδουράκι και κοίταξα μέ θαυμασμό τό δέντρο, πού έκανε τόση άντιθεση μέ τ' άλλα πού ήταν γύρω του.

— Τό ληοφύτο τής Έγγλέζας κυτάξεις κυρία ; μου ειπε ό μπάριμπα—Θύμιος ό γαϊδουρολάτης πού ερχόταν από πίσω μου. Είδες τί μεγάλο πού είναι ;

— Μπά τόχτες όνομάτσει κι' όλας ; ρώτησα περίεργη. Γιατί τό λέτε ληοφύτο τής Έγγλέζας ; Πουανής Έγγλέζας ;

— Ο μπάριμπα—Θύμιος άνοιξε διάπλατα τά μάτια του, σάν ν' άπορούσε πού δέν γνώριζε ένα τόσο σπουδαίο πράγμα.

— Καλέ τής Έγγλέζας, τής γυναίκας του Τζίμ, τής νύμφης του Κόλεντζ.

— Έκούνησα γελώντας τό κεφάλι μου.
— Ούτε τόν Κόλεντζ ξέρω, μπάριμπα Θύμιος, ούτε τή νύμφη του. Δέν είμαι ντόπια βλέπεις.

— Μπά, μπά, αλήθεια, ειπε ό μπάριμπα—Θύμιος. Άλλά και ντόπια νάσουνα, πού νά θυάσαι. Πάνε πενήντα χρόνια από τότε πού ήρθε ό Κόλεντζ.

— Και πούος ήταν ό Κόλεντζ, μπάριμπα—Θύμιος ;

— Άμ πού νά σου τήν πώ, κυρία. Είναι παλιά ιστορία. Πάνε όπως σου είπα πενήντα χρόνια από τότε. Άν ζούσε ή μακαρίτισσα ή μάνα μου—Θεός στωρέστην—θά σου λέγα νά τής ζητήσεις νά στην πη αυτή, γιατί είχε δουλέψει χρόνια σπίτι τους. Άς εινε όμως. Μιά και θέλεις νά ή μάθης θά σου πώ ό,τι ξέρω. Λοιπόν ό Κόλεντζ ήτανε ένα παιδί από τή χώρα, πεντάχρονο και χωρίς μιá δεκάρα. Δέν τόν έλεγαν Κόλεντζ άλλα Κωνσταντίνο Γρηγοράκη, έξενητεύτηκε όμως από δεκαεφτά χρονών και πήγε στις Ίνδιες κι' έκει τόν βγάλαν Κόλεντζ. Γιατί έκει πέρα βλέπεις, δέν μπορούν νά πουνε τά δικα μας τά όνόματα και τούς τ' αλλάζουν. Έγώρισε λοιπόν έδω ό Κόλεντζ ύστερα από τριάντα χρόνια μέ γυναίκα και μέ δύο γιουούς, δύο λεβεντόπαιδα. Και μέ παράδες ! Κάσους ολόκληρες γεμάτες λίρες έκουβάλησε. Τό μουράγιο πού είδες κάτω στή χώρα, στο λιμάνι, καθώς και τόν έπάνω δρόμο, ό Κόλεντζ έδωσε και τά έφτιασαν. Κι' έχτισε κι' ένα σπίτι έδω παρακάτω πού πηγαίνομε, μεγάλο σάν παλάτι κι' έφερε μομπιλά από τήν Εύρώπη και μπερντέδες και χαλιά και τό έστόλισε, όπου νά χάνης τό μυαλό σου.

Κάθε πρωί ερχότανε στή χώρα άπάνω σ' άλογο, μαζί μέ τους δύο γιουούς του και έφορούσανε κι' οι τρεις τους άσπρα ρούχα κι' άσπρα λινά καπέλα στο κεφάλι τους. Άπ' όποιους δρόμους έπενούσανε έβγαινε ό κόσμος στά παραθύρια κι' άπό τούς δη. Έγώ ημιον τότε μιás μπουνιάς παιδι κι' άκόμη τους θυμάμαι πού περνούσαν καρβαλλάροδες. Και μιá πέρα, πού λέε, βαρέθηκε ό Κόλεντζ νά μένη κιá έδω πέρα και έστειλε τους γιουούς του νά σπουδάσουν στήν Άγγλία κι' αυτός γύρισε πίσω στις Ίνδιες.

— Ο Τζίμ λοιπόν πού ήταν ό μικρότερος—κι' όμοιοφο παλληκάρι, στωστός άγγελος—άγάπησε έκει πέρα μιá κοπέλλα φτωχούλα κι' όρρανη και τήν παντρεύτηκε. Σάν τήμαθε ό πατέρας του κεί κάτω στις Ίνδιες ότι ό γιουός του έπαντρεύτηκε ένα φτωχοκόριτο, έγεινε μαπαρούτι και φωτιά από τή φουόχα του. Θάθελε βλέπεις νά του δώσει καμιά προχρηπίσσα μέ τούς παράδες πούχε και μέ τήν σπουδή πού τούδωσε.

Τού στέλνει άμέσως γράμμα, ή ν' άφήρη τή γυναίκα του και νά πάη κάτω στις Ίνδιες, ή νά τήν πάρη και νά έρθουνε και νά κάτσουνε έδω, γιατί άλλωθως θά τόν άποπαιδίε. Γέρος βλέπεις, παράξενος, ήθελε καλύτερη τύχη για τους γιουούς του.

— Τότε, κυρά μου, ήτανε άλλοι καιροί και τά παιδιά δέν τολμούσαν νά παρακούσουν τους γονειούς τους. Ο Τζίμ λοιπόν, ν' άφήρη τήν γυναίκα του δέν ήθελε γιατί τήν αγαπούσε και είχε κιόλας ένα κοριτσάκι. Τήν πήρε και τήν έφερε έδω.

— Σάν ήθανε στήν χώρα ημιουνα κάτω στο λιμάνι και τούς είδα. Αυτή ήταν μιá κοπέλλα άσπρη άσπρη και ξανθή και στά ολόασπρα ντυμένη. Και τό μορφή της τόχε τυλιγμένο όλο μέσά στά λινά και στά μεταξωτά και τό κρατούσε ό άντρας της στήν άγκαλιά του. Ήρθαν λοιπόν και κάτσανε έδω σ' αυτό τό σπίτι μέσ στήν έρημιά κι' ερχότανε ή μητέρα μου και τούς μαγειρεύε. Μ' έπαιρνε πού και πού μαζί της και έμένα για

νά τους κάνω τά θελήματα.

Κάνα δύο μήνες τους περάσανε καλά. Ο Τζίμ και ή γυναίκα του βγαίνανε έξω, πήγαιναν στόν περιάτο μαζί, παίζαν μέ τό μορό τους. Ύστερα όμως από λίγο άρχισαν κι' οι, διό τους νά στενοχωριούνταν. Ο Τζίμ έσηκωνότανε άγάραγα, κρέμαγε τό ντουφεκι του στόν ώμο και τράβαγε νά κυνηγήρη. Έκείνη ή κακομοίρα έβγαίνανε από τό σπίτι και τράβαγε σ' αυτό τό δέντρο πού είδες παραπάνω. Ώρες καθότανε ολόκληρες στή ρίζα του και κοίταζε κατά τή θάλασσα και έκλαιγε, κυρία, έκλαιγε τόσο παραπονεμένα πού ράγιζε ή καρδιά του άνθρώπου. Θυμόταν τήν πατρίδα της, τήν μάνα της, πούος ξέρε.

Οι γυναίκες πού δουλεύαν στις έληές ή στά χωράφια ερχόντουσαν νά τήν παρηγορήσουν, νά τήν ρωτήσουν μήπως θέλει τίποτε, αλλά πούος ήθελε νά τής μιλήσουν, πού δέν γνώριζανε τή γλώσσα της. Κι' ό,τι κι' άν τής λέγανε αυτή κουνούσε τή κεφαλή της και τά δάκρυα πλημμυρίζανε άκόμη περισσότερο τά μάτια της.

Κι' όταν έγύριζε στο σπίτι της, σάμπως τής πέραγε ή στενοχώρια ; Καθόντουσαν νά ράνε στο τραπέζι—άρινω πού τά περισσότερα από τά δικά μας τά φαγά ό,τι τά έβαζε στο στόμα της καθόλου—καθόντουσαν λοιπόν στο τραπέζι για νά ράνε κι' αυτή άφηνε κάτω τό ητηρόνι και κοίταζε μπροστά της σάν άφηρημένη και τά μάτια της βουρζώνανε.

Τότε τόν έπιανε ό θυμός τόν άντρα της. Έχτύπαγε τό χέρι του άπάνω στο τραπέζι, έσηκωνότανε δίχως νά πη λέξει έπιαινε τό καπέλλο του κι' έφευγε. Ερχότανε στή χώρα κι' έσμιγε μέ μιá παλιοπαράκι και έκαθότανε ως τά μεσάνυχτα στα χαιριά και στο πιωτό. Καμιά φορά όταν έπινε πολύ δέν γύριζε ούτε τά μεσάνυχτα. Ή δόλια ή γυναίκα του όσο έβλεπε πού άγοούσε έβγαίνανε έξω και ξαγνάντευε μήπως τόν έβλεπε νά ερχεται από πουθενά κι' ώρες ολόκληρες καθόταν στην έξώπορτα και τόν περιεμε. Ερχόταν πού και πού αυτός πωμένος και άρχιζε νά βλαστημήρη και πήγαινε άπάνω και τά έκανε όλα θάλασσα.

Έγώ ημιουνα μικρός άκόμη τότε άλλα τά περισσότερα από αυτά μου τάχει πει ή μάνα μου κι' έπειτα κάνα δύο φορές πού έτυχε νά τόν δω έτσι μεθυμένο δέν μπόρεσα νά τόν ξεχάσω. Δέν έπινε όμως κάθε μέρα τόσο. Άρνη και κάπου, όταν τόν έπιανε ή στενοχώρια. Πλούσιο παιδί, βλέπεις αυτό, όλη του τή ζωή τήν είχε ζήσει στήν Εύρώπη και νάσθη νά καθήση έδω στήν έρημιά.

— Και τό παιδί, ρώτησα, Μπάριμπα—Θύμιος. Τί έκανε τό παιδί τους ;

— Έκείνο έμεγάλωνε, κυρία, κι' ή μάνα του πότε τό έχάιδεσε και τόπνιγε στα φίλια, πότε πάλι τό άφηνε ολομόναχο και πήγαινε κάτω άπ' τό ληοφύτο και έκλαιγε. Τρία χρόνια έκαταν έδω, κι' όσο περνούσε ό καιρός, τόσο πιο πολύ έκλαιγε και κινιόνιζε ή Έγγλέζα και τόσο πιο πολύ έπιανε ό Τζίμ. Τόν τρίτο λοιπόν χρόνο έκανε μιá βαουρχεμονιά πού δέν έχω θυμηθή τέτοια ως τά τώρα. Άφου και χιόνι έφριζε, φαντάσου, και τόστρωσε άκόμη. Τότε λοιπόν σάν ν' άλλαζε ή Έγγλέζα. Έπαιρνε τό παιδί της και τό τύλιγε καλά κι' έβγαίνε έξω μαζί του κι' έπαιζε χιονιές. Και γέλαγε και έστρεζε.

Άλλος άνθρωπος νά μη στα πολλολόγω. Ένα βράδυ λοιπόν πού ήτανε φεγγάρι και τά χιόνια δέν είχανε άκόμη λυώσει έβγήκε στο δόνι χωρίς νά ρίξη τίποτε από πάνω της. Έκοίταζε τά χιόνια λεσα ολόκληρες. Ή μάνα μου έπήγαινε και τήν τραβούσε : « Έλα, λόγησησ μου, μέσα. Θά πουντιάσης ». Πού ν' άκούση αυτή. Κουδέν εντό κεφάλι της. « Όχι, όχι », έλεγε. « Ώρατά έδω. Ίδια σάν ντυκατρίδα τήν δική μου ».

Μέσα κι' άν τής λέγαμε δέν έπιαινε. Βλέπεις κι' ό άντρας της μπλερόπινε στή χώρα. Δέν ήταν εκεί πέρα για νά τήν βάλη μέσα !

Τό άλλο πρωί έπεσε κατακέφαλα. Σε πέντε μέρες πέθανε. Τότε τήν ξαναθυμήθηκε κι' ό άντρας της. Ώσαν θηρίο άνήμερο έμουγγριζε, τριγύριζε τό σπίτι και άνεβοκατέβαινε τις σκάλες.

Τήν έφεραν στήν χώρα και τήν βάλανε στήν εκκλησία. Προφτασαν και ημιότανε μεθ' άδερφού της πού ήταν κλητεάνιος και βρισκότανε με τό βαπόρι του στήν Πόλι κι' ήρθε κι' αυτός δω πέρα. Ήτανε ένας άνδρας ίσαμε και πάνω ψηλός και κόκκινος, όσο εκείνη ήταν άσπρη. Και τώρα ήτανε άκόμη πιο άσπρη ή κακομοίρα μέσ στην κάσσα της πού δέν τήν έξεχώριζε από τόσπρο της φουστάνι. Θυμάμαι πού έπληγα κι' έγω κι' είδα τό λείψανό της. Άκόμη έφαινότουσαν τό μάτια της κλαμμένο, είχε όμως μιá τέτοια όμορφιά τό πρόσωπό της, πού μ' όλο πού ημιουνα τότε παιδί, δέν έχω ξαναϊδή ως τώρα τόσο όμορφη γυναίκα.

Τήν έθαψαν λοιπόν μέσ στην αυλή της εκκλησίας κι' όποτε πās στή χώρα μορσεις νά ίδης τό μνήμα της.

— Κι' ύστερα τί έγεινε μπάριμπα—Θύμιος ό Τζίμ και τό παιδί του ;

— Τό κοριτσάκι της τό πήρε μαζί του ό θεός του. « Έσύ θά πās πάλι εκεί κάτω », ειπε στόν Τζίμ. « Τι

TA ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Νοσταλγία

Του Τεννyson

'Απ' τ' άνοιχτό παράθυρό μου άντυκρίζω τό πορφυρό δειλινό. Ρίχνω τό βλέμμα μου ρεμβαστικό πρós τ' άκρογιαλί και πέρα πρós τή θάλασσα, έχει στους λευκούς άφρούς τών κυμάτων πού κάποιο καρδί άρμενίζει...

'Ω! εύτυχία τής ζωής μου πώς φεύγεις κι' εσύ μέ τό καράβι αυτό μακρτά!... 'Αραγε στή αγάπη μου θά φέρης πάλι εσύ τους στεναγμούς άγνωστο καραβάκι; 'Αραγε εσύ καράβι ώραιό και μαγικό τά μυστικά τά λόγια μου θά πάρρης στά πανιά σου;

Ποιός ξέρει; Είνε ή αγάπη μου μακρτά, πολύ μακρτά, και ή σκέψη της σε μαύρη λύπη τώρα κι' ή ψυχή μου πνίγει...

Γιατί όμοια μ' αυτή δεν εγεννήθηκε άλλη καρδιά στόν κόσμο, γιατί ή αγάπη της άξιζε πιο πολύ κι' άπ' τή ζωή κι' άπ' τή χαρά κι' άπό τή ήδονή...

Σιωπηλός τώρα άπ' τάνοιχτό παράθυρό μου άντυκρίζω τις στερνές του δειλινού άχτινες... Τώρα πιά τό καράβι χάθηκε, τώρα πιά ό άέρας ξανάχισε πάλι να σφουρίζη θυμωμένος...

'Ω! εύτυχία τής ζωής μου πού μαζί με τήν αγάπη μου έχεις φύγει από χρόνια, πότε λοιπόν ξανά θά 'ρθώ κοντά σου και ύστερη ζωή μου στά πόδια σου γονατιστός... 'ν' άφήσω!..

'Αλλοίμονο σ' έκεινον πού αγαπάει...

Του Herder

'Ήσουν εσύ κάποιο λουλουδι, κάποιο λευκό λουλουδι μρωμένο, κι' έγώ ήπιον ένα ποτάκι πού έτρεχη στό κήπο σου τό άρωμα τού άνθου σου να ρουφώσω...

'Ω! τά χρύσα, τ' άξέχαστα μαλλιά σου! Και τά ματάκια σου και τά φιλιά σου και τά πόδια σου...

'Επέρασε καιρός πολός καιρός — αγάπη μου, από τότε...

Και τό λουλουδι έκεινο πιά μαράθηκε, και πιά σάν άλλοτε δεν χύνει τό 'ρώμα του, κι' ό κήπος όλος από τό χιόνι σκεπάστηκε και τό ποτάκι... πόσο κρυό νοιώθει τώρα στήν ψυχή του...

Γιατί; Γιατί τ' άξέχαστα μ' άλλακια σου ν' άσπρίσουν, ώρατα αγάπη; Γιατί πιά τά ματάκια σου να μη γελούνε, γιατί πιά τά φιλιά σου να μην έχουνε ζωή;...

Πόσες φορές σ' ερώτησα γι' αυτό, πόσες φορές εσύ δεν θέλησες να μ' άπαντήσεις! Κι' όμως τό ξέρω! 'Αλλοίμονο σ' εκείνον πού αγαπάει και πού χωρίς να τό αισθάνεται, τό χρόνο βλέπει να περνά, τις μέρες να κλυδώνε και τό μαλλιά ν' άσπρίζουνε σιγά — σιγά... αλλοίμονο σ' εκείνον πού αγαπάει!

ENA ANEKΛOTO TOY KIKEPONΘΣ

'Ο Κικέρων όταν μιλούσε για τόν Κανόνιο Ριβίλιο πού χρημάτισε ύπατος τής Ρώμης επί μιá μόνο μέρα, συνήθιζε να λέη: — Είχαμε έναν ύπατο τόσο άγρυπνο, πού κατά τό διάστημα τής ύπατείας του... δεν έκοιμήθηκε ούτε μιá νύχτα!

ΣΗΜ. <ΜΠΟΥΚ.>. Γιά πόσους έλληνας ύπουργούς τών τελευταίων χρόνων δεν θά μπορούσε να πη κανείς τό ίδιο;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Προσεχώρς κυκλοφορεί ή «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ» υπό διεύθυνσιν τών κ. κ. Μ. Δανάη και Σταθή Ζαχαρία με πρωτότυπή έκλεκτή συνεργασία.

θα τό κάνει τό παιδί; Δός μου το να τό πάω τής μάνας μου». Και τώδωσε στ' αλήθεια τό παιδί ό Τζιμ κι' αυτός ξεκίνησε να πάη στις 'νδίες γι' ναθή τόν πατέρα του. Δεν πρόφτασε όμως να φτάση. Τόν βρήκαν πεθαμένο στην κοκκία του, μες στό βαρκάκι. 'Άλλοι είπαν πως έσκασε άπ' τό πολύ κραισί. 'Άλλοι πως πέθανε από τόν καυμό του. Ξέρω γιώ. 'Ας εινε όμως, κυρία, ό θεός δέ συγχωράει τό άδικο. Κι' ό Κόλεντς, δέν ειχε καλό τέλος. 'Εβαλε όλα του τά χριήματα για να τρυπήση ένα βουνό και να περνάη από μέσα ό σιδηρόόδρομος. Κι' ύπόγραψε χαρτί πως σ' ένα χρόνο θα τό έχει έτοιμο, άλλως να χάνη όλα του τά χριήματα. Και πέρασε ό χρόνος και δεν ειχε κάνει ούτε τό μισό και βλέποντας πως θάχανε όλους του τους παράδες τού ήρθε πάλι και πέθανε.

'Ετσι πού λές, κυρία. Αυτός ήταν ό Κόλεντς. Και να με συμπαθές πού δεν στά είπα έτσι καλά, αλλά αν ζούσε η μακαρτίτισσα ή μάνα μου θα στέλεγε καλύτερα από μένα.

'Ο ήλιος ειχε από πολλή ώρα βασιλέψει και οι έλληνες από σταχτιές ειχανε γίνει μαύρες. 'Από τό βουνό επροβόλε έκεινη τή στιγμή γεμάτο τό φεγγάρι. Χωρίς να θέλω πήγε ό νοός μου στό φεγγάρι έκεινο, πού τώρα και πενήντα χρόνια ειχε δώσει τή στεργηχαρά,μα και τό θάνατο μαζί,στην άμοιρη 'Εγγλέζα. Γεωργία Ταρσούλη

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. A.

Δύο δυσύλλαβα όνόματα πού δένονται ευχάριστα σ' ένα, εινε τό όνομα τής σπιριτουόζας έκλεκτής 'Αθηναίας, πού έχει τήν πλεόν διαβολεμένην φυσιογνωμία πού μπορεί να φαντασθής κανείς, εινε διαβολεμένα άσχημη, ή διαβολεμένα νόστιμη, και εκπάτως έλκυστική φυσιογνωμία της φωτίζεται από τά πάλευκα δόντια της. Μία άένωας κίνησης προσώπου σιλουέττας, νοστιμολογίας, χειρών. διότι παίζει αδιάκοπα και άφθαστα μπριτζ,ποδιών, διότι χορεύει άδιάκοπα και άπαράμιλλα. Κινείται διαρκώς διότι εινε παντού ά δυνατό. Φυσικά κατάλαβαίνετε ότι πρόκειται περί μιās σιλουέττας σκιάς, περί μιās σιλουέττας αιλουρηκής. Πάντοτε ντυμένη όπως θέλει αυτή και όχι ή μόδα κι' οι περίξ, γι' αυτό τά φορέματά της πάντοτε εινε σιχ πού φανερώνε προσοικιότητα. 'Η συντροφία της πούλις περιζήτητη, εινε περιτογυρισμένη κατά τάς κοσμικές έμφανίσεις της, από πληθώραν φιλικών κυριών και κυριών, ό κυριότερος «παρτεναίρι» της στόν χορόν εινε ό σύζυγός της και λόγω θαυμασίου ταυριάματος ευλύγιστον σιλουετωτών. 'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τό παρελθόν Σάββατον μπριτζ παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Μακκά.

— Κατά Κυριακήν δεξίωση παρά τώ κ. και τή κ. Β. Δούσημαν. Σ' ένα περιβάλλον έκτατως καλαισθητον, θαυμάσιος συνδυασμός λουλουδιών, καλλιτεχνικών κομψοτεχνημάτων, βαρυτιμών μεταξών σκεπασμάτων. Παρουερέθησαν μεταξύ των άλλων ή πρόσβερα της 'Ιταλίας κ. 'Αρλόττα, κ. και κ. Δ. 'Υψηλάντη, κ. και κ. Γιατσοπούλου κ. και κ. Σ. Δούσημαν, κ. ά.

— Κατά Σάββατον δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Χατζηλαζάρου.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Αλ. Πετρίδη. Κεκλημένοι ήσαν κ. και κ. Γ. Ζαρίφη τουαλέτα μπλέ περήναν, κ. και κ. Δ. Λοβέρδου με έξαισιαν τουαλέτα ζωρζέτ μπλέ-νατιέ, κ. και κ. Κ. Γεωργιάδη με ώραια ρόζ μουσελίνα, κ. και κ. Κατοιγιάννη με μπλέ νατιέ, κ. Αίτσα με μαύρα, κ. και κ. Κάταρη πολύ χαριτωμένη με λευκά ζεντημένη με πέρες, κ. και κ. Γ. Μακκά κομφήν μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Κ. Μεταξά, επίσης μαύρη τουαλέττα, κ. Περόγλου τουαλέττα κομφήν βιέιγ-ορ, δις Διαμαντοπούλου μαύρη δαντέλλα με ρόζ.

— Μπριτζ σε στενόν φιλικόν κύκλον παρά τή κ. 'Οθ. Φωστηροπούλου. Μεταξύ των κεκλημένων κ. Αϊκ. Μάνου, 'Ιο. Στεφάνου, Α. Φραντζή, Π. Βουρλούνη, Κανάρη, Κριεζή, Χατζηκυριακού.

— Τήν παρελθούσαν Δευτέραν δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Βεζανή Παρουερέθησαν κ. Ρασζάνο, κ. 'Αθ. Μπότσαρη, κ. 'Αραπκού, κ. Χατζηανέστη, κ. Πεσματζόγλου, κ. και δις Μπασιά, κ. και δις Οίκονομοπούλου, κ. και δις Καλλέργη, κ. 'Αφεντούλη, κ. Γ. Νικολαίδου, κ. Μέριμηγας, κ. Α. Κανελοπούλου, κ. και δις Αίτσα, κ. 'Αβέρωφ, κ. Ευτάξια κ. Ρετσινα κ. και δις Βλαχοπούλου, κ. Καλ. Τ. Μομφερόρατου, κ. και δις Δεμερτζή, κ. Μπότσαρη, δις Ζίννη, κ. Μάντρα, δις Τσακαλιώτου, δις 'Αργυροπούλου, Κ. οί κ. Σκορτέζο, 'Αθανασίου, Δεμερτζής, Μέριμηγας, κ. ά.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν τσιá μπριτζ παρά τώ κ. και τή κ. Μαλαιίδη.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Χριστοδουλάτου.

— Παρουερέθησαν κ. Γ. Καφαντάρη σίνολον κομφόν κόκκινο, κ. και κ. Καλλιφρονά, κ. και δις Βούρου, κ. Α. Μορέλλα, κ. και κ. Μαθιοτή, κ. και κ. Γ. Σοτηροπούλου, κ. Ζουζούλια, κ. και κ. Σίδερη κ. Βιάττη. 'Ενα γκρούπ κομφότατον άπετελείτο από τάς δεσποινιδας 'Άξελου, Νικολοπούλου, Κωνσταντινίδη, Ζουζούλα, Γιαπάτα Βαρουτοτή.

— 'Η οίολοδόσιποινα έφερρε θαυμασίαν τουαλέτταν μαύρην, Δες Χριστοδουλάτου πολύ ευμορφες με τουαλέττες πολύ κομφές.

— Παιδικός χορός τήν Κυριακήν παρά τή κ. Πολυχορονιάδη.

— Γιά τής άποζοής προαναγγέλωνται μπάλ-ντ' άνφάν νόστιμα παρά τώ κ. και τή κ. Μ. έπισης παρά τώ κ. και τή κ. Νικολαίδη.

— Τήν παρελθούσαν Δευτέραν παιδικός χορός παρά τώ κ. και τή κ. Μ. Βελουδίου. 'Η νωροτάτη δις Βελουδίου έδέχετο τους κεκλημένους με πολλή χάριν φέρουσα κόκκινη τουαλέτα. 'Ο χορός και τό άντραιν εις τό ζενίθ. Μεταξύ των λιλιπουετιών κεκλημένων, δις 'Αφθονίδη με ρόζ, δις Μπατεντουί με φραιξ ταφτά, δις Ευστρατιάδη με ρόζ, δις Χόνδρου με μπλέ, δις Λουβαρη ταφτά ροζέ, δις 'Αλεξ. Μακκά με μπέξ βελουδο, δις Σακορράφου με λευκά, κ. ά.

'Η Μονταίν

Η "ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,"

Λόγγ αφηνιδίας άσθενεσας τού συνεργάτου μας κ. Γρ. Ξενοπούλου, ή συνέχεια τού μυθιστορηματος «Πιστή στόν 'Ερωτα», αναβάλλεται για τό προσεχές φύλλον.